

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudkyň JUDr. Jarmily Ďáskové a JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D., v právní věci žalobce **Ing. M. D.**, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Brně**, se sídlem náměstí Svobody 4, Brno, o žalobě proti rozhodnutím správního orgánu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 11. 8. 2010, č. j. 11636/10-1102-702767, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 2.000,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou včas podanou u Krajského soudu v Brně se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11.8.2010, č.j. 11636/10-1102-702767, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu v Humpolci ze dne 27.11.2009, č.j. 32309/09/092970/301060, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě vytkl žalovanému pochybení jak procesněprávní, tak hmotněprávní povahy. Podle žalobce porušil správce daně svým postupem ustanovení § 16 odst. 4 písm. f) zákona o správě daní a poplatků, když nepřiznal žalobci právo na projednání zprávy o výsledku daňové kontroly, právo vyjádřit se k výsledkům kontroly a případně podat návrhy na doplnění řízení. Správce daně nedoložil ani neprokázal, že by se žalobce projednání vyhýbal, takže nebylo důvodu

žalobci doručovat zprávu poštou. Navíc nebyla žalobci zaslána zpráva úplná, jednalo se o zprávu o 29 stranách, zbývající strany mu byly doručeny dodatečně. Podle žalobce měly být provedeny také výsledky svědků, které navrhoval. Vzhledem k tomu, že za zásadní otázku žalobce považuje neuznání výdajů souvisejících s opravami pořízení nemovitosti a rozporuje závěr správce daně, že mělo dojít k technickému zhodnocení nikoli opravám, domáhal se žalobce vypracování znaleckého posudku, který by doložil sporné technické a odborné otázky ve věci účelu stavby a jeho technického zhodnocení nebo oprav. Tohoto důkazu se žalobce dovolával v průběhu daňového řízení, návrh na vypracování znaleckého posudku však správce daně odmítl, stejně jako žalovaný. Základní otázkou v daňovém řízení bylo, zda existuje nějaký důkaz o tom, že by byla budova kolaudovaná na jiný účel, a že provedenými opravami došlo ke změně účelu stavby. Žalobce namítl, že pro posouzení věci nesjednaly správní orgány dostatečné skutkové podklady. Výklad žalovaného, že předběžná kolaudace může mít nějaký význam pro stanovení účelu stavby nemá s posouzením účelu stavby nic společného. Podle žalobce správce daně ani žalovaný nedoložili pochybnosti o účtování leasingu strojů.

Žalovaný po podrobném vyjádření k žalobním námitkám navrhl zamítnutí žaloby s tím, že námitky považuje za nedůvodné, napadené rozhodnutí netrpí nezákonností žalobcem tvrzenou.

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, napadené rozhodnutí není v souladu se zákonem, neboť jím bylo završeno řízení, v němž došlo k porušení procesních práv žalobce, vadnému procesnímu postupu, a závěry žalovaného nemají dostatečnou oporu v obsahu spisového materiálu, takže skutková zjištění bude nutno zásadním způsobem doplnit, na což žalobce důvodně poukazuje a právem se cítí být dotčen na svých právech.

Jak vyplývá z obsahu žaloby, žalobce v podané žalobě napadá procesní postup prvostupňového správce daně a žalovaného, když tvrdí, že rozhodnutí bylo vydáno v řízení, ve kterém došlo k vadám, které mají vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Pravomocné rozhodnutí správního orgánu přezkumává soud v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s.ř.s., v těch mezích a z těch hledisek, které žalobce v podané žalobě uvede. Protože žalobce jednoznačně vytkl žalovanému porušení procesních předpisů, musel se soud v této věci zabývat tím, zda k porušení procesního předpisu v postupu správce daně a následně žalovaného došlo, a pokud se tak stalo, zda takové vady řízení mohly mít za následek nezákonnost žalobou napadených rozhodnutí, popř. zda tu nejsou jiné procesní vady, které žalobce nemohl bez své viny uplatnit, a které mohly mít za následek nezákonnost rozhodnutí. Rozsahem žalobních námitek je soud v daném přezkumném řízení vázán.

Žaloba je z části důvodná.

Podle § 2 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, při správě daně jednají správci daně v řízení o daních v souladu se zákony a jinými obecně závaznými právními předpisy, chrání zájmy státu a dbají přitom na zachování práv a právem chráněných zájmů daňových subjektů a ostatních osob zúčastněných na daňovém řízení. Podle odst. 2 tohoto ustanovení postupují správci daně v daňovém řízení v úzké součinnosti s daňovými subjekty a při vyžadování plnění jejich povinností v daňovém řízení volí jen takové prostředky, které daňové subjekty nejméně zatěžují a umožňují přitom

ještě dosáhnout cíle řízení, kterým je správné stanovení a vybrání daně tak, aby nebyly zkráceny daňové příjmy. Podle § 2 odst. 3 citovaného zákona, hodnotí správce daně při svém rozhodování provedené důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo. Z ustanovení § 31 odst. 2 tohoto zákona plyne povinnost správce daně dbát, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti byly zjištěny co nejúplněji, přitom však není vázán jen návrhy daňových subjektů.

Podle § 34 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, lze jako důkazních prostředků užít všech prostředků, jimiž lze ověřit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti, a které nejsou získány v rozporu s obecně závaznými právními předpisy. Jako důkazních prostředků lze podle tohoto zákona užít zejména různá podání daňových subjektů, svědecké výpovědi, veřejné listiny, zprávy o daňových kontrolách, protokoly a úřední záznamy, povinné záznamy vedené daňovými subjekty a doklady k nim. V důkazním řízení potom správce daně osvědčuje, které z důkazních prostředků se pro něj staly skutečným důkazem.

Tvrdí-li žalobce, že rozhodnutí bylo vydáno v řízení, ve kterém došlo k vadám majícím vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, pak nelze jeho námitky odmítnout jako nedůvodné.

Vytýká-li žalobce žalovanému, že mu nebylo umožněno seznámit se se závěry zprávy o výsledku daňové kontroly, že neměl možnost vyjádřit se k nim a neměl prostor pro to, aby mohl navrhnout důkazy potřebné pro správné a úplné zjištění skutkového stavu, nelze jeho námitky zcela odmítnout, jak učinil žalovaný. Je nepochybné, že správce daně žalobce opakovaně vyzýval, aby se dostavil k projednání závěrů kontrolních zjištění, na což žalobce opakovaně reagoval omluvami a po posledním bezvýsledném předvolání žalobce správce daně doručil žalobci zprávu o výsledku daňové kontroly poštou. Jakkoli by bylo možno dovodit, že žalobce se v řízení zcela účelově vyhýbal projednání zprávy o daňové kontrole s poukazem na chování žalobce a jeho zástupce v daňovém řízení završené účelovým omezením plné moci, nelze naopak přehlédnout, že žalobce každou z omluv k nedostavení se ke správci daně doložil, a to lékařskými zprávami potvrzujícími sdělené důvody omluvy a žádosti o stanovení dodatečného termínu.

Podle § 16 odst. 8 zákona o správě daní a poplatků, je správce daně povinen sepsat o výsledku kontrolních zjištění zprávu, kterou projedná s kontrolovaným daňovým subjektem, který ji spolupodepisuje s pracovníkem správce daně. Podle ustanovení § 16 odst. 4 písm. f) zákona o správě daní a poplatků má daňový subjekt, u něhož je prováděna daňová kontrola, ve vztahu k pracovníku správce daně právo vyjádřit se před ukončením daňové kontroly k výsledku uvedenému ve zprávě, ke způsobu jeho zjištění, případně navrhnout jeho doplnění. Daňová kontrola je ukončena projednáním a podepsáním zprávy o daňové kontrole (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.8.2004, č.j. 5 Afs 16/2004 nebo ze dne 29.6.2011, č.j. 7 Afs 68/2010-174). Rovněž v nálezu Ústavního soudu ze dne 27.8.2001 ve věci vedené pod sp. zn. IV. ÚS 121/01 Ústavní soud uvedl, že projednání zprávy o daňové kontrole musí po obsahové stránce obsahovat nejen seznámení daňového subjektu se závěry správce daně, ale i jeho vyjádření ke zjištěným výsledkům, stejně jako reakci správce daně na toto vyjádření. Nejvyšší správní soud pak v rozsudku ze dne 8.2.2007, č.j. 2 Afs 93/2006-75 vyslovil názor, že pokud se daňový subjekt v rámci projednávání závěrů daňové kontroly vyjádří a uvede, že se dále vyjádří písemně, má správce daně povinnost reagovat na toto vyjádření a se svým stanoviskem daňový subjekt seznámit. Právu daňového subjektu

vyjadřovat se ke zprávě o daňové kontrole odpovídá povinnost správce daně se s vyjádřením vypořádat a sdělit své stanovisko daňovému subjektu, jinak by institut projednávání zprávy o daňové kontrole postrádal svůj smysl. Z uvedeného zdejší soud vycházel při posuzování námitky žalobce o zásahu do jeho práv procesním pochybením prvostupňového správce daně, který svým rozhodnutím potvrdil i žalovaný. I kdyby bylo možno dospět k tomu, že se žalobce zcela účelově vyhýbá projednání zprávy o daňové kontrole, nebylo by možno akceptovat následně postup správce daně při doručení zprávy o daňové kontrole poštou, a bezprostředně poté, aniž měl žalobce dostatečně časový prostor vyjádřit se k zaslaným podkladům, vydání prvostupňového rozhodnutí. Žalobci byla prokazatelně zpráva o daňové kontrole poštou doručena 26.11.2009 a dne 27.11.2009 byl vydán platební výměr, na který žalobce reagoval odvoláním, neboť jiný časový prostor k vyjádření se k podkladům zprávy neměl k dispozici. Již v tomto podaném odvolání však zpochybňoval správnost postupu správce daně, což dále rozvedl v podaném odvolání po výzvě správce daně. Potvrzeno je navíc i tvrzení žalobce, že mu nebyla zaslána poštou úplná zpráva o výsledku daňové kontroly, neboť správce daně chybějící listy žalobci dodatečně doručoval, takže reagoval na výtku žalobce o neúplnosti zaslané zprávy. Při hodnocení, zda se ze strany daňového subjektu jednalo o využití jeho práv či o účelové úkony, jejichž cílem bylo vyhnout se projednání zprávy o daňové kontrole nemohl soud odhlédnout od námitek žalobce, že na předvolání správce daně k projednání zprávy se stanovením konkrétního termínu reagoval omluvami podloženými lékařskými zprávami (např. zpráva o propuštění z hospitalizace) a konečně ani to, že žalobci poštou zasláná zpráva nebyla úplná a že žalobce neměl časový prostor k tomu, aby na závěry zprávy reagoval jinak než podáním odvolání. Těžko v této situaci dovodit účelovou snahu žalobce o zmaření cíle daňového řízení, v kontextu dalších námitek vztahujících se k otázce úplnosti skutkových zjištění správcem daně.

Podle konstantní judikatury správních soudů může být zpráva o daňové kontrole v souladu s ustanovením § 31 odst. 4 věty první zákona o správě daní a poplatků důkazním prostředkem pouze v případě, že byla pořízena v souladu se zákonem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.3.2007, č.j. 8 Afs 118/2005-53, z něhož vyplývá: „Zpráva o daňové kontrole může být v souladu s ustanovením § 31 odst. 4 věty první daňového řádu důkazním prostředkem, ovšem pouze v případě, že byla pořízena v souladu se zákonem. Osvědčení „skutečného důkazu“ podle poslední věty citovaného ustanovení a jeho účinku na konečné rozhodnutí pak předpokládá provedení takového důkazu v důkazním řízení a pořízení důkazního prostředku souladu se zákonem. V ustanovení § 16 d. ř. jsou formulována práva a povinnosti správce daně a daňových subjektů v průběhu daňové kontroly. Konkrétně odstavec 4 citovaného ustanovení zaručuje daňovému subjektu vůči správci daně řadu oprávnění, jejichž dodržováním je zaručována zákonnost vedené daňové kontroly i celého navazujícího daňového řízení, neboť právě od jejích výsledků se výše případně doměřené daňové povinnosti odvíjí. K tomu, aby mohl daňový subjekt svých práv využít, zakládá daňový řád na straně druhé povinnost správce daně prokazatelně seznámit daňový subjekt s důkazními prostředky, které byly použity jako důkazy ve smyslu ustanovení § 31 d. ř. Ve smyslu § 16 odst. 8 d. ř. sepíše pracovník správce daně zprávu o daňové kontrole, kterou následně projedná a spolupodepíše s kontrolovaným daňovým subjektem. Ten má právo vyjádřit se před ukončením daňové kontroly k výsledku uvedenému ve zprávě, ke způsobu jeho zjištění, případně navrhnout jeho doplnění [§ 16 odst. 4 písm. f) d. ř.].

Projednání zprávy o daňové kontrole znamená, že správce daně zaznamená všechna vyjádření, návrhy a námitky daňového subjektu k jejímu obsahu a své stanovisko k nim, popřípadě výsledky doplněného dokazování. Opačný výklad citovaných ustanovení by byl v rozporu s ústavně zaručeným právem zakotveným v čl. 38 odst. 2 Listiny (srov. např. č.

838/2006 Sb. NSS). Ukončení daňové kontroly, které je spojeno se seznámením kontrolovaného daňového subjektu s kontrolním výsledkem a s tím souvisejícími procesními právy daňového subjektu, je důležitým okamžikem celé daňové kontroly. Při nedodržení zákonného postupu dochází zpravidla buď k zásahu do práv kontrolovaného subjektu (při pochybení správce daně), nebo ke ztrátě práva (vlastním zaviněním, pochybí-li kontrolovaný). Při přezkoumávání zákonnosti postupu správce daně je proto nutné pečlivě posuzovat způsob ukončení daňové kontroly, neboť jde o takovou fázi kontroly, která v případě procesního pochybení správce daně zhusta způsobí nezákonnost daňové kontroly jako úkonu správce daně, jakož i nezákonnost následného rozhodnutí (platebního výměru). Nebyl-li při daňové kontrole - včetně jejího ukončení - dodržen zákon, nebude zpravidla možno bez odstranění takového nedostatku zprávu o kontrole použít jako zákonný důkazní prostředek.“).

Jak žalobce v žalobě dále namítl, je v dané věci zásadní posouzení otázky, zda náklady na stavební práce provedené na předmětné nemovitosti byly vynaloženy na opravu nebo byly technickým zhodnocením majetku. Podle ustálené judikatury správních soudů je posouzení oprav či technického zhodnocení závislé na konfrontaci původního stavu takového majetku s jeho stavem po provedeném zásahu. Pokud šlo o takové stavební práce, které měly za účel uvést nemovitost do původního stavu, lze je považovat za opravu. Pokud však stavebními zásahy do majetku došlo k zásadní změně jeho technickým parametrů či změně jeho účelu, pak je nutné takové stavební práce považovat za technické zhodnocení. V této souvislosti nelze považovat za nedůvodný požadavek žalobce, aby byl vypracován znalecký posudek znalcem v oboru cen a odhadů nemovitostí, z něhož by bylo možno dovodit, zda náklady na provedené stavební práce byly vynaloženy na opravu majetku nebo zda se jednalo o technické zhodnocení. V této souvislosti je nutno vycházet z díky § 33 odst. 1, 2 a 3 zákona o daních z příjmů, přičemž pro jeho aplikaci v dané věci bude rozhodující skutečný charakter provedených stavebních prací, u nichž žalobce účtoval jako o nákladech na opravy v předmětném zdaňovacím období. Krajský soud nepřehlédl argumentaci rozvedenou v napadeném rozhodnutí, že důkazní břemeno ohledně tvrzených skutečností leží na žalobci, a že bylo na něm, aby svá tvrzení o rozsahu a charakteru provedených prací v daňovém řízení prokázal. Na straně druhé však soud hodnotil, že žalobce se po celou dobu daňového řízení snažil svá tvrzení správci daně prokázat tím, že se domáhal vypracování znaleckého posudku objasnění této otázky. Tento důkazní návrh žalobce nebyl akceptován, ač závěry znaleckého vyjádření mohou být pro věc zásadní, a to jak z pohledu žalobce a jeho tvrzení, že se jedná o opravy majetku, tak z pohledu správce daně, který tvrdí, že se jedná o technické zhodnocení. Lze poukázat na judikaturu správních soudů, z níž plyne, že pokud daňový subjekt označí vynaložený náklad jako výdaj na opravy hmotného majetku a sdělí správci daně důvody tohoto zařazení, pak se v případě pochybností správce daně, zda se jedná či nejedná o technické zhodnocení ve smyslu § 33 zákona o daních z příjmů, přesouvá důkazní břemeno dle § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků na správce daně. Správce daně své závěry opřel o jemu dostupné důkazy, s nimiž se ztotožnil i žalovaný, a jež jsou velmi podrobně popsány v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Přesto však požadavek na vypracování znaleckého posudku považuje soud za důvodný. Pokud by žalobce předložil správci daně sám znalecké vyjádření, jednalo by se pouze o listinný důkaz, který by správce daně mohl v daňovém řízení buď osvědčit nebo neosvědčit. Naproti tomu za znalecký posudek v daňovém řízení je možno považovat pouze posudek vypracovaný znalcem, kterého pro tento účel ustanovil správce daně. K tomu viz podrobné odůvodnění uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9.9.2010, č.j. 1 Afs 69/2010-127, v němž tento soud dovodil, že předložený znalecký posudek, zpracovaný na základě požadavku daňového subjektu, obsahově vůbec nemůže být znaleckým posudkem, a to s následnou argumentací:

„Zákon č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, vychází z principu, že znalecký posudek v řízení před státními orgány (soudy nebo správními orgány) může podat pouze znalec, kterého v konkrétním řízení jako znalce ustanovil příslušný státní orgán (§ 1 odst. 1 a § 12 odst. 1 citovaného zákona). Znalec zapsaný v seznamu podle § 7 předmětného zákona sice může poskytovat posudky i na žádost občanů v souvislosti s jejich právními úkony, avšak podle zákona o znalcích a tlumočnících se tak děje vždy mimo řízení před státními orgány (§ 12 odst. 2 zákona) – takový posudek pak pojmově nemůže být znaleckým posudkem, jak jej znají a upravují jednotlivé procesní předpisy. To neznamená, že by posudek vypracovaný na základě žádosti strany nemohl být do řízení před státním orgánem vnesen a tímto orgánem posuzován. Předkládání znaleckých posudků stranami řízení je běžné jak v řízení soudním tak i správním: takové posudky, které nebyly vypracovány znalcem ustanoveným pro posudkem řešenou otázku příslušným státním orgánem, však nemají charakter důkazního prostředku – znaleckého posudku (co by posouzení odborné otázky), ale důkazního prostředku – listiny, která se charakterově neodlišuje od jiných listinných důkazních prostředků shromážděných v rámci příslušného řízení.

Na tomto principu staví konstantní civilistická judikatura, která posudky předložené stranami řízení nepovažuje za znalecké posudky ve smyslu § 127 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), avšak umožňuje, aby takovými posudky byl proveden důkaz listinou v souladu s § 129 o. s. ř. (k tomu viz už Sbírka soudních rozhodnutí a stanovisek č. 1/1981, s. 29, ze současné judikatury např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. 22 Cdo 1290/2007, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 4. 2009, sp. zn. 22 Cdo 849/2008: „*[j]estliže znalec podal posudek mimo řízení na základě žádosti účastníka, nejedná se podle konstantní judikatury o provedení důkazu znaleckým posudkem ve smyslu § 127 OSŘ, nýbrž o důkaz listinou podle § 129 OSŘ,*“ též Bureš, J. – Drápal, L. – Krčmář, Z. Občanský soudní řád. Komentář – I. díl. 7. vydání, C. H. Beck, 2006, s. 593). Nejvyšší správní soud nevidí důvod k jinému postupu v rámci správního soudnictví podle s. ř. s. (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2010, č. j. Pst 1/2009 - 348 *Dělnická strana II*, bod 337, dostupné na www.nssoud.cz) či v řízení podle daňového řádu. Daňový řád sice žádnou podrobnou úpravu dokazování znaleckým posudkem neobsahuje a pouze tento důkazní prostředek uvádí v demonstrativním výčtu možných důkazních prostředků v § 31 odst. 4, to však neznamená, že by za znalecký posudek pro řízení podle daňového řádu bylo možno považovat cokoliv. Naopak je třeba vyjít z obecné úpravy znalecké činnosti podle citovaného zákona o znalcích a tlumočnících a dospět k závěru, že za znalecký posudek v daňovém řízení lze považovat pouze posudek vypracovaný znalcem, kterého pro tento účel ustanovil správce daně. Předloží-li daňový subjekt v daňovém řízení posudek vypracovaný na základě své žádosti, nejedná se sice o znalecký posudek podle daňového řádu, avšak správce daně s ním jedná jako s jakýmkoliv jiným listinným důkazem, tj. rozhodne, zda jej provede, a poté jej hodnotí.

Znalecký posudek je pojmově spjat s využitím odborných znalostí znalce. Nejvyšší správní soud se charakterem a obsahem znaleckého posudku zabýval v rozsudku ze dne 12. 5. 2010, č. j. 1 Afs 71/2009 - 113 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž dospěl k závěru, že *znalci se ve správním nebo soudním řízení přibírají k tomu, aby jednak pozorovali skutečnosti, jejichž poznání předpokládá zvláštní odborné znalosti, jednak z takovýchto pozorování vyvozovali znalecké úsudky (posudky). Znalci se však nepřibírají, aby sdělovali úřadu nebo soudu své názory a úsudky o otázkách rázu právního nebo o otázkách, k jejichž správnému porozumění a řešení není zapotřebí odborných vědomostí nebo znalostí, nýbrž stačí, s ohledem na povahu okolností případu, běžná soudcovská zkušenost a znalost. Ve správním řízení vedle toho platí, že se znalec nepřibírá též tehdy, pokud správní orgán*

disponuje potřebnými odbornými znalostmi či si může opatřit odborné posouzení předmětných skutečností ze strany jiného správního orgánu. V rozsudku ze dne 5. 11. 2008, č. j. 1 As 59/2008 - 77, publikovaném pod č. 1946/2009 Sb. NSS pak konstatoval, že „znalci je vyhrazeno pouze zkoumání otázek skutkových, právní hodnocení náleží správním orgánům či soudům.“ Z této judikatury zřetelně plyne, že znalecký posudek se nemůže zabývat právními otázkami. Pokud to činí, nelze jej v takovém rozsahu za znalecký posudek vůbec považovat. “

Není úkolem soudu v přezkumném řízení nahrazovat činnost správních orgánů a provádět dokazování o pro věc rozhodných skutečnostech. Bude proto věcí dalšího řízení, aby vytýkané nedostatky byly odstraněny a po doplnění dokazování znovu náležitě zhodnocena skutková stránka věci.

Každé rozhodnutí správce daně musí vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci a musí být vydáno v řízení, které bylo provedeno v souladu se zákonem. Žalovaný v odvolacím řízení měl nedostatky v postupu prvostupňového správce daně zjistit, měl reagovat na to, že došlo k procesním chybám a z těchto zjištění, měl vyvodit procesní důsledky, které měly spočívat ve zrušení odvoláním napadeného rozhodnutí správce daně prvního stupně. Z ustanovení § 50 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků, vyplývá právo žalovaného v rámci odvolacího řízení výsledky daňového řízení doplňovat, odstraňovat vady řízení nebo doplnění či odstranění vad uložit správci daně prvního stupně.

Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem soudu nezbylo, než napadené správní rozhodnutí žalovaného na základě včas a důvodně podané žaloby zrušit (§ 78 odst. 1 s.ř.s.) a vyslovit současně, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení, a proto, že věc vyžaduje zásadního doplnění, rozhodoval soud bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 76 odst. 1 písm. b), c) s.ř.s., o čemž byli účastníci řízení soudem poučeni. V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem tohoto soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Pro úplnost nutno dodat, že v dané procesní situaci nemá žádného praktického významu zabývat se dalšími námitkami žalobce uplatněnými v žalobě. Přesto soud dodává, že námitka týkající se účtování leasingu strojů důvodná být nemůže, zvláště proto, že postrádá jakékoli bližší odůvodnění. Námitka žalobce ohledně neprovedení navrhovaných svědeckých výpovědí v této fázi řízení rovněž důvodná není, neboť správce daně svůj postup náležitě, podrobně a pečlivě odůvodnil, když považoval provedení těchto důkazů za nadbytečné.

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšnému žalobci tak přísluší právo na náhradu nákladů řízení, které představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč, když jiné náklady spojené s tímto řízením žalobce soudu nedoložil.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává v příslušném počtu vyhotovení u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Brně dne 8. února 2012

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu